

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobkyně: A. K.**, zastoupena Mgr. Marcelou Valtrovou, advokátkou, se sídlem Polská 40/1505, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 110/2004 - 35 ze dne 7. 2. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 110/2004 - 35 ze dne 7. 2. 2005, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1716/VL - 07 - 12 - 2004 ze dne 11. 5. 2004, kterým byla zamítnuta stěžovatelčina žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že již ve správním řízení uváděla, že obyvatelstvo v zemi jejího původu čelí diskriminaci na všech úrovních a že policejní orgány tuto situace neřeší. To ve spojení s výhrůzkami, kterým byla stěžovatelka vystavena v souvislosti s problémy jejího syna, vedlo stěžovatelku k rozhodnutí opustit zemi svého původu. Žalovaný však tvrzení stěžovatelky vztahující se k diskriminaci osob ruské

národnosti v zemi stěžovatelčina původu ve svém rozhodnutí nezohlednil, ani je neuvedl a ponechal je bez povšimnutí. Žalovaný pouze ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že aktivní činnost stěžovatelky na podporu ruského jazyka byla ukončena nejpozději v roce 1994, a dál se touto otázkou nezabýval. K tomu stěžovatelka namítá, že žalovaný měl povinnost vypořádat se ve svém rozhodnutí se všemi skutečnostmi zjištěnými v průběhu správního řízení a nikoli až v řízení před krajským soudem. Dále stěžovatelka poukazuje na své obavy ze své budoucí existence v zemi původu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil témuž soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelka též navrhuje, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svém názoru ohledně důvodné aplikace § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť důvodem podání stěžovatelčiny žádosti o udělení azylu byly obavy z osob, které po stěžovatelčině rodině vymáhaly peníze jako náhradu za zničené drogy, a snaha o legalizaci pobytu. Žalovaný navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatelka v průběhu správního řízení poukazovala na potíže jejího syna, kterému do kanceláře nastrčili drogy, které on zničil, za což mu bylo vyhrožováno a požadováno zaplacení peněz jako náhrady. Stěžovatelka měla z takového jednání obavu, neviděla jiné východisko než vycestovat. Na policejní orgány se obrátit nemohla, neboť neměla důkazy o vyhrožování. Nebýt těchto problémů, ze země původu by neodcestovala, neboť měla kde bydlet, měla penzi a žila si dobře. Vycestovala tedy za dcerou do České republiky, pak tu byla podvedena mužem, který jí přislíbil vyřídit pracovní vízum, a tak potřebovala legalizovat svůj pobyt. Požádala o udělení azylu. Žalovaný kvalifikoval stěžovatelčinu žádost jako zjevně nedůvodnou a její žádost zamítl. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, v níž namítala mimo jiné i procesní pochybení žalovaného, které odpovídá tomu, o něž nyní opírá svoji kasační stížnost. Krajský soud žalobu zamítl. Stěžovatelce byl rozsudek krajského soudu doručen dne 15. 3. 2005, ta jej napadla kasační stížností dne 29. 3. 2005.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná, neboť stěžovatelka míří na vady řízení před žalovaným spočívající v nezhodnocení všech podkladů opatřených v průběhu správního řízení, pro které mělo být jeho rozhodnutí zrušeno, avšak nebylo. Jde tedy o kasační důvod podávaný z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti, vázán uplatněným kasačním důvodem, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o důvodnost zamítnutí stěžovatelčiny žádosti podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, pak podle uvedeného ustanovení se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel (v tomto případě stěžovatelka) neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/),

nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení setrvala na konstataci důvodů, pro které o azyl požádala, spočívajících v obavách z výhrůžek soukromých osob souvisejících s aktivitami stěžovatelčina syna, pokud byla stěžovatelka v podání žádosti o udělení azylu motivována též potřebou legalizace pobytu a pokud se stěžovatelka výslovně omezila na právě uvedené problémy a uvedla, že nebýt jich, ze země původu by neodcestovala, neboť měla kde bydlet, měla penzi a žila si dobře, pak již tato její tvrzení objektivně nesvědčila o tom, že by mohla být v zemi svého původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelka neuvedla, že by hodlala uplatňovat politická práva, že by jí v tom bylo bráněno a že by dokonce byla za jejich uplatňování pronásledována. Stěžovatelka rovněž nepoukazovala na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit její případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v souvislosti s důvody, pro které ze země svého původu odešla. V takovém případě tedy byly důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu již na základě takto zjištěných skutečností. Shromažďování dalších podkladů žalovaným bylo tedy v tomto případě mechanickou činností, jež na výsledku řízení nemohla s ohledem na stěžovatelčina tvrzení ohledně důvodů podání žádosti o udělení azylu ničeho změnit.

Nebyla-li důvodem stěžovatelčina odchodu ze země původu obava z pronásledování ze strany státu, ale soukromé osoby, což z vyjádření stěžovatelky jednoznačně vyplynulo, neměla-li v zemi svého původu stěžovatelka jiné potíže, než výhrůžky soukromých osob spojené s aktivitou zřetelně nesouvisející s jakýmkoli protestem stěžovatelky či osob jí blízkých s politikou státu, pak obecný poukaz na situaci v zemi stěžovatelčina původu nebyl pro posouzení věci relevantním a další dokazování ze strany žalovaného za situace, kdy stěžovatelka sama žádné procesní návrhy v tomto směru neuplatňovala, nebylo třeba. Pokud tedy žalovaný dokazování přesto nad potřebný rámec doplňoval, avšak nijak jeho výsledky ve svém rozhodnutí podrobně nepopisoval, nelze v takovém jeho postupu shledávat pochybení takové míry, že by bylo důvodu k jeho zrušení krajským soudem. Hodnotit je třeba v rozhodnutí správního orgánu vždy ty skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení, které mají vztah ke způsobu, jakým správní orgán rozhodl. Této povinnosti žalovaný dostál. Krajský soud se poté k podané žalobě velmi podrobně zabýval skutečnostmi stěžovatelkou v žalobě namítanými a dospěl-li k závěru, že není důvodu ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ani pro nyní namítanou procesní vadu, nemá Nejvyšší správní soud, čeho by krajskému soudu ke stěžovatelkou uplatněnému kasačnímu důvodu vytknul.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak,

že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu